

GÁL FERENC

Project

Legalább beszélő szobrunk lehetne.
Ércmarok, hogy irományainkat
az ögyelgők elé remegés nélkül tárja.
Csocsó fölé hajolva fülelnék,
hogyan elhangzik-e már az ordenáré
vagy az alamuszi szó az asztaloknál.
Téma-e a combfix és a lakodalmi líra
kedvelője vagy legújabb menekülési terve?
És ha elhangzik valóban,
amit kivagdalt betűkből
ragasztgattam csomagolópapírra,
kicsit rámenősebben játszom.
Fizetéskor a pultos szemébe nézek,
és egy ütemmel később veszem el
kezemet a pénzről. Az átváltozás
ütemében hónapos szobámban
meggyújtom a füstölőket és a gyertyát.
Az illatok felpiszkálta érzésekre
kimunkált pózban szólalok meg
tagoltan, torokból. Lényegre törően
az időmértéktől is összeszedett nyelven,
mely a költő szerint a denevér sikolyával
felveszi a versenyt, ha éppen az kell.

Rozsdaövezet

Ide még légvezetéken érkezik
az áram. A megállót hordók jelzik,
a nyári időszámítást sem tartjuk,
a kerület védelmezőjét viszont
a letarolt hegy tövéből kifordult
alakban évente körbehordjuk.
Azon az éjszakán a malomfal
tövébe húzódunk,
ahol reggelig meleg van.
Lámpát gyújtunk és a kiosztott
papírszeletekre jegyzett óhaját
ki-ki bedobja a rozsda sisakba.
Ha megvan, kicsit üldögélünk fölötte,
merengünk a pislákoló fényben,
azután biztos kézzel húzunk.
Zsebre vágjuk olvasatlanul,
és minden hókuszpókusz nélkül
hazatérünk. Ami engem illet,
jóleső nyugalommal fekszem ágyba
ruhástól. Várom, hogy a hold fényénél
levetkőztetsz és pizsamát is adsz rám.
Módszeresen lazítva el hűlő izmimat
nyugtázom csontos tagjaimnak súlyát
és a remegést, ahogy erőlködsz némán.